

РЕШЕНИЕ

№ 2229

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7685** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], бл. Б. М. Бизнес Център, представлявано от П. Х. и В. С. срещу решение №Ж-447/03.07.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл. 147, ал.2 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката са дадени задължителни указания: 1. десетдневен срок от получаване на настоящото решение [фирма], да преустанови начисляването на цена за пренос през разпределителна мрежа НН за обекта на [фирма] и извърши съответните корекции съгласно мотивите на решението и по т.2. в шестмесечен срок от получаване на настоящото решение [фирма], да предприеме необходимите действия и приведе мястото на измерване на консумираната от жалбоподателя електрическа енергия в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1 от ПИКЕЕ.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответствие с целите на закона. Твърди се, че КЕВР е постановила обжалвания съдебен акт извън пределите ѝ на компетентност, тъй като е разгледала и решила гражданско-правен спор подведомствен на граждански съд, касаещ конкретно възстановяване на платени от клиента суми за мрежови услуги

и по този начин жалбоподателят бил лишен от правото му на възражение за погасяване по давност, като с оглед на тези му довод сочи съдебна практика на ВАС. Наред с това твърди, че при провеждане на административното производство било допуснато съществено процесуално нарушение на административнопроизводствените правила, като твърди, че КЕВР недопустимо смесила две производства, това по чл. 22 от ЗЕ касаещо разглеждането на жалби на ползватели на мрежи срещу оператори на разпределителни мрежи, както и на клиенти срещу крайни снабдителни и свързани с изпълнението на задълженията им по ЗЕ, с производството по налагане на принудителни административни мерки по реда на чл. 201-204 ЗЕ. В жалбата се твърди, че Комисията не е установила допуснато от [фирма], нарушение на условията за извършване на лицензионна дейност по смисъла на чл. 201, ал. 1, т. 3 от ЗЕ, за което да наложи принудителна административна мярка, не е спазила правилата за налагане на принудителна административна мярка, по проведеното производство не е съставен констативен протокол в съответствие с изискванията на чл. 202, ал. 1 от ЗЕ, което е основание за отмяна на решението. Твърди се още в жалбата, че КЕВР не е събрала доказателства за собствеността на трафопоста и трансформатора за които претендира заинтересованата страна в настоящото производство, че е нейна собственост.

С оглед изложеното моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалваното решение. В о.с.з. се представлява от юрк. Б.. Претендира юрисконсултско възнаграждение, депозира писмени бележки.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата и моли съда за потвърждаване на решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение, депозира писмени бележки.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована не изпраща представител и не взима становище по същество на спора.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по жалба с вх. № Е-13-62-62/22.05.2020г. на [фирма] срещу [фирма], депозирани в КЕВР. В жалбата се прави искане до КЕВР да даде следните задължителни указания на Ч. [фирма]: да спре начисляването на такса пренос ниско напрежение; да анулира и възстанови всички начислени суми за пренос през разпределителната мрежа ниско напрежение; да анулира и възстанови начислените суми за достъп за обекта, както и законната лихва от датата на заплащането им до настоящия момент.

По делото липсва спор относно факта, че обект „Завод“, находящ се на [улица], [населено място], се захранва с електрическа енергия от трафопост „51“, присъединен към електропровод 20 kV., които е стопанисван от [фирма].

По повод депозирания жалба в изпълнение на задълженията си по чл. 143, ал. 5 [от Наредба № 3/21.03.2013 г.](#) за лицензиране на дейностите в енергетиката, КЕВР е

изпратила писмо до „Ч. Разпределение България“ за становище по жалбата на [фирма]. От страна на електроразпределителното дружество е депозирано становище изх.№100000125035 от 18.05.2020г. по жалбата на [фирма], в което жалбоподателят е посочил, че към момента на издаване на лицензия №Л-135-07/13.08.2004г. за извършване на дейността на разпределение на електрическа енергия този обект е бил вече присъединен към съществуващата електроразпределителна мрежа и [фирма] го охранява по силата на издадената лицензия и действащото законодателство. Към момента на присъединяване на обекта не е имало изискване за място на монтаж на средствата за търговско измерване. В становището си жалбоподателят посочил, че правилото при отдаване на електрическа енергия от електропреносната мрежа съответно електроразпределителната мрежа, към присъединен потребител, мястото на измерване е на страната с по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на потребителя (ако има такава трансформация) или в мястото на присъединяване на потребителя към електропреносната, съответно електроразпределителната мрежа. В становището си жалбоподателят е посочил, че независимо от собствеността на електрическите съоръжения, посредством които обектът е присъединен към разпределителната електрическа мрежа и границата на собственост на електрическите съоръжения, съответните цени за мрежови услуги са дължими от крайните клиенти. Е. дружество е предложило на [фирма] различни варианти, за предоговаряне на търговските си взаимоотношения, с цел да се гарантира справедливото разпределение на разходите, които оператора на мрежата извършва при транспортирането на електрическа енергия до крайния потребител и преобразуването ѝ на различните нива на напрежение, предвид присъединеният обект към електроразпределителната мрежа на [фирма]. На основание чл. 145, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е изготвен доклад от Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ с вх. №Е-ДК-528 от 18.06.2020г. На 03.07.2020 г. е проведено закрито заседание на ДКЕВР, на което е прието решение №Ж-447/03.07.2020г., предмет на настоящото производство. В решението си КЕВР и приела че оглед на приобщените към административното производство доказателства може да се направи и извод, че достъп до и пренос през мрежа НН/ниско напрежение/реално не съществува, тъй като границата на собственост на съоръженията се явява мястото на присъединяване на отклонение 20 kV (собственост на клиента) към електропровод 20 kV на електроразпределителното дружество. В този случай има достъп до и пренос през електроразпределителна мрежа СрН, като мрежата НН не се явява част от електроразпределителната мрежа на [фирма]. С оглед на това клиентът- [фирма], следва да дължи цена за пренос през мрежа СрН/средно напрежение/. В мотивите на решението е посочено, че от значение за разрешаване на възникналия правен спор е въпросът дали СТИ е поставено на мястото на измерване съобразно изискванията на нормативната уредба, т.е. за да е дължима цената за пренос, консумираната от потребителя електрическа енергия следва същата да е измерена именно на местата, установени в посочените правила или уговорени от страните по сделката за продажба на електроенергия. Комисията е приела в решението си, че правомерното поставяне на средствата за търговско измерване се явява от решаващо значение за дължимостта на цената за пренос на електрическа енергия, а в случаите, когато потребената електрическа енергия е измерена в места, различни от уговорените от страните или от нормативно определените, това измерване не може да бъде основа за изчисляване цената за пренос. Направен е

извод, че тези елементи от цената на електрическата енергия са неопределяеми, от което произтича съответно и тяхната недължимост. В решението си КЕВР е приела, че поставянето на средството за търговско измерване в несъответствие с техническите изисквания на Закона за енергетиката (ЗЕ) и подзаконовите нормативни актове по неговото приложение обосновава неоснователност на претенцията на [фирма] за заплащане на цена за пренос по електроразпределителната мрежа НН. В решението е посочено, че по отношение на даване на задължителни указания за дължимостта на цената за пренос през електроразпределителната мрежа, включително и относно правоприлагането в бъдеще, електроразпределителното дружество следва да начислява въпросната цена единствено в случаите, когато СТИ са монтирани съгласно нормативната уредба. В решението е прието, че това нормативно изискване не е изпълнено, поради което електроразпределителното дружество не следва да начислява цена за пренос през разпределителна мрежа НН и [фирма] следва да предприеме действия за привеждане на местата за измерване в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1 от ПИКЕЕ и след изпълнение на законовите изисквания да започне да начислява съответните цени. В решението по т. 1 са дадени задължителни указания на [фирма]-в десетдневен срок от получаване на настоящото решение [фирма], да преустанови начисляването на цена за пренос през разпределителна мрежа НН за обекта на [фирма] и извърши съответните корекции съгласно мотивите на решението, по т. 2. е посочено, че в шестмесечен срок от получаване на настоящото решение [фирма], действия и приведе мястото на измерване на консумираната от жалбоподателя електрическа енергия в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1 от ПИКЕЕ 3./ в седемдневен срок от изпълнение на указанията по т. 1 [фирма] да информира КЕВР.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Решение № Ж-447/03.07.2020г. е връчено на жалбоподателя на 10.07.2020 г. Жалбата, с която се оспорва решението е подадена чрез КЕВР от /пощенско клеймо от 22.07.2020г./, в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решение № Ж-447/03.07.2020г. е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган - КЕВР, в рамките на правомощията му,

регламентирани в чл. 22, ал. 1, т. 2 и ал. 7 от ЗЕ, чл. 142, ал. 1, т. 2 и чл. 147 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта. Решението е взето с четири гласа за от които трима от членовете на КЕВР гласували „за“ са със стаж в енергетиката.

Настоящият съдебен състав, като съобрази фактите по делото и като съобрази приложимите нормативни разпоредби намира, че КЕВР при провеждане на административното производство и при постановяване на индивидуалния административен акт е допуснала съществено нарушение на административно-производствените правила.

Правната регламентация на произнасянето от КЕВР по жалби се съдържа в нормите на чл. 22 и чл. 76 ЗЕ, чл. 142 и сл. от [Наредба № 3 /21.03.2013 г.](#) за лицензиране на дейностите в енергетиката и Устройствения правилник на КЕВР, като видно от нормата на чл. 147 от Наредбата Комисията следва да се произнесе по постъпила жалба с изричен акт. В изпълнение на правомощията си съгласно посочените разпоредби от приложимата в случая Наредба, КЕВР може да постанови решение, с което да прекрати преписката, когато не установи нарушение на условията по лицензията или съответно да даде задължителни указания и да определи подходящ срок за изпълнението им, ако жалбата е основателна.

В настоящия случай съдът споделя доводите на жалбоподателя, че не са изпълнени изискванията на закона, като КЕВР след като е приел сезиращата жалба за основателна, не е дала точни указания на дружеството жалбоподател по правилното прилагането на закона относно дължимостта на цената за пренос през електроразпределителната мрежа-НН, а се е произнесла със задължителни разпореждания по смисъла на чл. 201, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗЕ. В решението е прието, че електроразпределителното дружество не следва да начислява цена за пренос през разпределителна мрежа НН на заинтересованата страна в настоящото производство без да е изследвала чия собственост е процесният трафопост, както и не е изследвала какви да договорните отношения между страните от кога съществуват и променяни ли са с оглед настъпилите законодателни промени в областта на енергетиката. Настоящият състав следва да отбележи, че с Решение № Ц-021 от 26.06.2008г. Държавна комисия за енергийно и водно регулиране за първи път утвърждава две отделни цени за услугата разпределение на електрическа енергия, а именно: цена за достъп до електроразпределителната мрежа и цена за пренос на електрическа енергия през разпределителната мрежа по нива на напрежение, като ежегодно, КЕВР утвърждава цена за пренос на електрическа енергия през разпределителна мрежа на средно напрежение и цена за пренос на електрическа енергия през разпределителна мрежа на ниско напрежение. Цената за пренос се заплаща в зависимост от начина на

присъединяване на обекта на потребителя към електроразпределителната мрежа и мястото и начин на измерване на консумираната електрическа енергия. Мястото, в което се измерва доставената енергия за обекта на жалбоподателя е на страна ниско напрежение в главното разпределително табло на трафопоста. Средството за търговско измерване отчита електрическата енергия, преминала през него и консумирана от обекта. По този начин енергията, която се губи от средно на ниско напрежение в трансформатора, остава неизмерена от електромера и е за сметка на технологичния разход на мрежата. Мрежовият оператор закупува това количество електрическа енергия чрез [фирма] и го заплаща по пазарни цени. Тези разходи се възстановяват на мрежовия оператор чрез цената за пренос през мрежа ниско напрежение /в този смисъл решение №Ж-351/10.07.2019 КЕВР/. Разпоредбата на чл. 29, ал. 3 от Правилата за търговия с електрическа енергия установява правилото, че клиентите, присъединени към електроразпределителните мрежи, дължат плащане за всички мрежови услуги. Текстът предвижда, че клиенти и производители, присъединени към електроразпределителната мрежа, дължат утвърдени от КЕВР цени за достъп до електропреносната мрежа, за пренос по електропреносната мрежа, за достъп и пренос по електроразпределителната мрежа, други мрежови услуги за съответния ценови период, които заплащат на оператора на електроразпределителната мрежа и/или на крайния снабдител и/или на доставчика от последна инстанция. Единственото изключение от горното правило, действащата нормативна уредба установява в текста на чл. 29, ал. 4 от Правилата за търговия с електрическа енергия за производители, които запазват собствени обекти по мрежи, които не са собственост на преносното и разпределителното предприятие. Само тази категория ползватели на мрежи /производители/ са освободени от заплащане на цена за пренос през съответната мрежа. [фирма] не е производител на електрическа енергия, за обекта си и ползва електрическа енергия като небитов краен клиент и съответно дължи цена за пренос на електрическа енергия през разпределителната електрическа мрежа.

В точка 2 в решението на КЕВР посочено че: [фирма] следва да предприеме необходимите действия и приведе мястото на измерване на консумираната от жалбоподателя електрическа енергия в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1 от ПИКЕЕ. От приложените по делото писмени доказателства лисват данни по делото кога, обектът на клиента [фирма], находящ се на адрес: [населено място], [улица] присъединен към електроразпределителната мрежа преди или след приемане на законодателство в областта на енергетиката посочени в решението на КЕВР. За първи път правилото при отдаване на електрическа енергия от електроразпределителната мрежа към присъединен потребител, мястото на измерване да е на страната с по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на потребителя (ако има такава трансформация) или в мястото на присъединяване на потребителя към електроразпределителната мрежа е определено в чл. 16 от Правила за измерване на количеството електрическа енергия /Обн. ДВ. бр.67 от 2 Август 2004 г., отм. ДВ. бр.38 от 11

Май 2007 г./Тези Правила, приети от ДКЕВР /КЕВР/,не предвиждат задължение, нито срок за привеждане на схемите на захранване на „заварените“ потребители по съществуващите присъединявания с изискването електромерът да е монтиран на страната с по-високо напрежение на понижавания трансформатор на потребителя, което следва да означава, че волята на регулатора, установил това задължение, е била то да се прилага занаяпред.Комисията също не е отчела,че електроразпределителното дружество не може едностранно да променя параметрите на съществуващото присъединяване, които са част от договорното правоотношението между страните по предоставяне на достъп до електроразпределителната мрежа и пренос през тази мрежа.От правна страна, промяната на нивото на напрежение на измерване на консумираната електрическа енергия, от ниво ниско напрежение на ниво средно напрежение представлява съществено изменение на съществуващото правоотношение между страните и не може да се осъществи едностранно от електроразпределителното дружество без съгласие на клиента, каквото в случая такова липсва. [фирма] не е инициирало процедура за промяна на мястото на измерване, нито е заявявало желание за такава промяна.В отговора си по повод образуваното адм. производство и във връзка с постановеното решение жалбоподателят е уведомил заинтересованата страна в настоящото производство,че е възможно предоговаряне на условията по договора за присъединяване ако заинтересованата страна желае./л.37/.Не на последно място настоящият състав следва да отбележи ,че в решението на КЕВР по т.2 не е посочено за чия сметка ще бъде извършено преоборудване на трафопоста,ако същия не е собственост на електроразпределителното дружество/което обстоятелство не е изследвано/ и [фирма] претендира за собственост върху същия без да представя документи за това,за да бъде приведено мястото на измерване на консумираната енергия от заинтересованата страна в съответствие с изискванията на чл.14 ал.1 от ПИКЕЕ.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че решението на КЕВР следва да се отмени, като преписката се върне за ново произнасяне по жалбата на „ [фирма], при спазване на горните указания по тълкуването и прилагането на закона.

По разноските по производството:

При този изход на делото право на разноски има жалбоподателя, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК вр. чл. 8 ал.3 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения ответникът следва да бъде осъден да му заплати сумата от общо 550 лева, от които 50 лева за държавна такса и 500 лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, III отделение, 34 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №Ж-447/03.07.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], бл. Б. М. Бизнес Център, представлявано от П. Х. и В. С., основание чл. 147, ал.2 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката са дадени задължителни указания.

ВРЪЩА делото като административна преписка на Комисията за енергийно и водно регулиране за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на Ч. Разпределение България” АД,[ЕИК] сумата от общо 550 /петстотин и петдесет/ лева, разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: